

РЕШЕНИЕ

№ 1645

гр. Варна , 04.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ в публично заседание на десети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлева
Членове: Даниела С. Христова
Светлана К. Цанкова

Секретар: Елка Н. Иванова

като разгледа докладваното от Юлия Р. Бажлева Въззивно гражданско дело № 20203100502345 по описа за 2020 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба на ОДМВР – гр. Варна, чрез юрисконсулт Б.Й., срещу Решение №2389/16.06.2020г., постановено по гр. дело № 18364 по описа за 2019г. на РС-Варна, с което, на основание чл.178, ал. 1, т.3 вр. чл. 187, ал. 5, т.2 от ЗМВР, въззивникът е осъден да заплати на К. С. И. сумата от 1695,31 лева, представляваща незаплатено дължимо възнаграждение за положен извънреден труд за периода 07.11.2016г. - 30.09.2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 07.11.2019г. до окончателното изплащане на задължението, обезщетение за забава в размер на 227,03лв., както и разноски за производството в размер на 341,72лева, на осн.чл.78 ГПК. В жалбата се излага, че решението е постановено в нарушение на материалния закон. Твърди се, че спорът между страните е изцяло правен, като досежно приетите за установени фактически положения спор не съществува. Въззивникът оспорва изводите на първоинстанционния съд досежно субсидиарното приложение на общия закон – КТ и приетите въз основа на него подзаконовите нормативни актове – НСОРЗ относно преизчисляването на нощното работно време в часове дневно работно време, доколкото между въззивника и въззиваемия е учредено служебно правоотношение, чието съдържание е нормативно регламентирано от специалните правни норми, обективирани в ЗМВР и приетите въз основа на него подзаконови нормативни актове – Наредба № 81213-776 от 29.07.2016г. Според жалбоподателя не е налице празнота в специалното трудово законодателство, което да обуслови субсидиарното приложение на общите норми. Но счита,

че дори да се приложат последните, то те не могат да дерогират приложението на чл. 3, ал. 3 от Наредба № 81213-776, съгласно която продължителността на нощното работно време не следва да надвишава 8 часа, което обуславя извода, че коефициентът не е 1.143, а – 1, доколкото съотношението между продължителността на дневното работно време и нощно такова дава този резултат. Твърди, че за всеки отработен час в периода от 22:00 часа до 06:00 часа, на служителите на МВР се заплаща допълнително трудово възнаграждение в размер на 0.25 лева на отработен час, което също е израз на наличие на специални норми, уреждащи отношенията във връзка с отчитането и заплащането на нощния труд на държавните служители в МВР, изключващи приложението на общия ред. Излагат се и аргументи, че получените часове в повече при преизчисляване на дневния и нощния труд създават неточно разбиране за наличие на извънреден труд, доколкото в действителност служителят не е престира работна сила извън установеното работно време. По изложените съображения въззивникът моли за отмяна на атакувания съдебен акт изцяло, като вместо него въззивният съд да постанови ново решение, с което да отхвърли изцяло предявените обективно кумулативно съединени осъдителни иски, както и да присъди в негова полза сторените съдебно-деловодни разноски. В условие на евентуалност претенцията да се отхвърли за периода 01.01.2018г. – 16.07.2018г., поради липса на действаща нормативна уредба, уреждаща преизчислението на нощен към дневен труд.

В депозиран в срока по чл. 263 от ГПК писмен отговор, въззиваемият оспорва въззивната жалба като неоснователна. Излага съображения за правилност и обоснованост на първоинстанционния съдебен акт.

Настоящият съдебен състав на ВОС като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество. Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

В обхвата на така посочените въззивни предели, ВОС намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно чл. 269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. Релевираните от въззивника такива се свеждат до преценката правилно ли е приложен материалния закон.

За да се произнесе, настоящият съдебен състав на ВОС съобрази следното:

Ищецът е предявил осъдителен иск за сумата от 1695,31 лева претендирани, като размера на незаплатено, дължимо възнаграждение за положен извънреден труд за периода 07.11.2016г. - 30.09.2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 07.11.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, на осн.чл. 178, ал.1, т.3, вр. чл. 187, ал. 5, т.2 ЗМВР и 227,03лв., за периода първо число на месеца, следващ изтичането на съответния тримесечен период до 07.11.2019г. на основание чл.86 ЗЗД, както и разноски за производството, на осн.чл.78 ГПК. В обстоятелствената част на исковата молба, ищецът е изложил, че в периода от 07.11.2016г. - 30.09.2019г. е полагал труд като младши оперативен дежурен при ОД на МВР Варна, което е структурно подчинено на ГД Национална полиция при МВР София и е бил със статут на държавен служител. За посочения период е работел на 12-часови смени, при сумирано изчисляване на работното време, като и положил общо 1502 часа нощен труд, който преизчислен с коефициента 1.143 възлиза на 1716,78 часа. Преизчисляването на нощния към дневен труд води до извънреден труд от 214.78 часа, който твърди, че следва да бъде допълнително заплатен от ответника като дължимата сума е в претендирания размер. По изложените съображения моли предявените искове да бъдат уважени. Претендирал разноски в първоинстанционното производство.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна Областна дирекция на МВР-Варна е депозирала отговор на исковата молба. Не оспорва, че за процесния период ищецът е бил държавен служител по служебно правоотношение в МВР. Оспорва предявените искове като твърди, че е заплатил всички отработени от ищеца часове нощен труд. Поддържа, че общите разпоредби на КТ и ЗДСл са неприложими за процесното правоотношение, доколкото е налице специална уредба в ЗМВР и Наредба №81213-776/29.07.2016г. Няма основание за преизчисляване на нощния труд в дневен такъв, с коефициент 1.143, тъй като нормалната продължителност на дневното работно време на служителите в МВР е 8 часа на всеки 24 часов период и ищецът няма как да обоснове претенция за извънреден труд, попадащ извън редовното работно време на база общите норми на КТ и ЗДСл при положение, че има действащи специални норми, в случая ЗМВР, Наредба № 81213-592/25.05.2015 г. и Наредба № 81213-776/29.07.2016г.

Първоинстанционният съд правилно е квалифицирал предявените искове като обективно кумулативно съединени и с пр. основание чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Безспорно е било между страните, че отношенията им са регламентирани от служебно правоотношение в периода 07.11.2016г. - 30.09.2019г., като ищецът е полагал труд като младши оперативен дежурен при ОД на МВР Варна. Не е спорно и обстоятелството, че служителят е назначен на пълно работно време и е работил на 12-часови смени, съгласно утвърден график, при сумирано отчитане на работното време.

Основният спорен въпрос в първоинстанционното и въззивното производство е правен и се свежда до това, дали към настоящото служебно правоотношение, предвид специфичния статут на държавните служители в МВР, регламентиран от специалния закон –

ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконов нормативни актове, са приложими общите разпоредби на трудовото законодателство, предвиждащи преизчисляване на нощния труд в часове дневен труд, умножавайки го с коефициент 1.143 и следва ли резултатът от изчислението да се счита за извънреден труд, респективно да се начисли и изплати съответно възнаграждение за такъв труд.

Съгласно чл. 187, ал. 3 ЗМВР работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24- часови смени – сумирано за тримесечен период. Според ал. 5 на същия текст работата извън редовното работно време се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни – за служителите на ненормиран работен ден; и с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени. Съгласно чл. 176 ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Последните са регламентирани в чл. 178 ЗМВР и сред тях в ал. 1, т. 3 е и това за извънреден труд. В разпоредбата на чл. 179, ал.1 ЗМВР е регламентирано допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22:00 часа до 06:00 часа. До изменението на чл. 179, ал. 2 ЗМВР с ДВ бр. 97/05.12.2017 г. условията и редът за изплащане на възнаграждението за нощен труд се определя със заповед на министъра на вътрешните работи, а след изменението с наредба на министъра на вътрешните работи се определят условията и редът, а техният размер – с негова заповед. В чл. 79, ал. 4 ЗМВР е разписано, че на държавните служители се изплащат и други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерския съвет за държавните служители от МВР. В чл. 187, ал. 9 ЗМВР е предвидено, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. За процесния период 07.11.2016 г. – 30.09.2019 г. действаща е била Наредба № 81213-776/29.07.2016 г., издадена от Министъра на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 60/02.08.2016 г./, в сила от 02.08.2016 г., отменена с решение № 16766/10.12.2019 г., постановено по адм. д. № 8601/2019 г. по описа на ВАС, петчленен състав. На основание чл. 195 АПК Наредбата, като подзаконов нормативен акт, се счита за отменена от деня на влизане в сила на съдебното решение, тоест от 10.12.2019г. Процесната наредба урежда реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Според чл. 3, ал. 3 от Наредбата за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 часа и 06:00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В действащата в процесния период Наредба № 81213-776/29.07.2016 г. няма изрично предвидено основание за преизчисляване на положения от

ищеца нощен труд с коефициент 1.143. Такова е имало в чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. /обн. ДВ, бр. 69/19.08.2014 г., в сила от 19.08.2014 г., отм., ДВ, бр. 40/02.06.2015 г./, съгласно която разпоредба при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22:00 часа и 06:00 часа за отчетния период се умножава по 0.143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.

Липсата на изрична норма обаче съдът приема, че не може да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен, а представлява празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Затова и приложение за така неуредения въпрос следва да намери общото трудово законодателство. В чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, който възлиза на 1.143. Предвид посоченото, следва да се направи обоснован извод, че исковата претенция е доказана в своето основание.

По отношение на размера ѝ, съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице по проведената в първоинстанционното производство ССЕ. От него се установява, че стойността на допълнителното възнаграждение за извънреден труд, получен при преизчисляване на положения нощен труд в дневен с коефициент 1.143 за периода 07.11.2016 г. – 30.09.2019 г. е 1695.31 лв. за 224 часа.

По изложените съображения и предвид липсата на доказателства, установяващи заплащане на претендираното допълнително възнаграждение, съдът приема, че така предявения иск е основателен и следва да бъде уважен изцяло. Основателно в този смисъл е и искането за присъждане на законна лихва върху сумата 1757.97 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 07.11.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД: Съгласно чл. 84 ЗЗД, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. Предвид установените суми за изплащане като извънреден труд от приравнени нощни часове, съдът приема, че същите е следвало да бъдат изплащани на ищеца за всяко тримесечие, поради което след изтичането на съответното тримесечие /от първо число на месеца, следващ изтичането на процесното тримесечие/ работодателят е изпаднал в забава за плащането на дължимото възнаграждение. Съгласно заключението на ССЕ, обезщетението за забава е в размер на 227,03 лв., поради което и искът с правно основание чл. 86 ЗЗД следва да се уважи в този размер.

Поради съвпадение на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Съобразно изхода на спора и направеното от въззиваемата страна искане на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, следва да бъдат присъдени сторените пред настоящата инстанция разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв., доказателства за които са представени.

Мотивиран от горното, съставът на Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2389/16.06.2020г., постановено по гр. дело № 18364 по описа за 2019г. на РС-Варна.

ОСЪЖДА Областна Дирекция на МВР – Варна с адрес гр.Варна, ул. „Цар Калоян“ № 2 да заплати на К. С. И., с ЕГН ***** сумата 480 лева, представляваща разноски направени във въззивното производство, на осн.чл.78, ал.1 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____